

Europa under bail-in från 1 januari 2016

Sedan finanskrisen 2008 är de flesta av oss bekanta med uttrycket bail-out. Det vill säga statliga utköp och rekapitaliseringar av banksektorn med hjälp av skattemedel i händelse av en bankkris. Ett typexempel på bail-out är det räddningspaket på runt \$700 miljarder som den amerikanska Kongressen godkände efter Lehmankraschen. Försäkringsbolaget **AIG** räddades också under samma period genom att den amerikanska centralbanken **Fed** sköt till \$85 miljarder skapade ur sedelpressarna.

Några år senare myntas uttrycket bail-in. Andemeningen innebär att istället för statliga garantier skall förlusterna nu falla på ägarna och kunderna, med andra ord aktieägare och bankens insättare.

Tidigt under 2013 försattes Cypern i en svår **finanskris**. För att lösa krisen ställde EU och IMF krav på att även bankkunderna skulle medverka. Detta fick till följd att storskaliga uttag (konfiskation) från landets bankkunder skedde. En första bail-in hade ägt rum.

Men den nya arbetsmetoden var inte något drastiskt beslut fattat av en stressad EU-kommission, tvärtom, redan den 6:e juni 2012 lades ett förslag fram av kommissionen till Europaparlamentet om att etablera en EU-ram för rekonstruktion och avveckling av kreditinstitut och värdepappersföretag som en viktig hörnsten för det framtida skapandet av en bankunion.

Detta tillvägagångssätt var en radikal omläggning av hur man skall lösa framtida refinansieringsproblem för banker, försäkringsbolag etc. Regleringar för hur detta skulle genomföras hade redan klubbats eller presenterats som förslag i bland annat Kanada och USA. Kanada hade till och med en bail-in plan inskriven i 2013-års budget. Till stor del styrdes dessa regleringar av de stora amerikanska megabankerna och deras motsvarighet globalt. Även Euro-ländernas finansministrar kom att diskutera bail-in frågan.

En fingervisning om hur förödande sådana bail-in skulle vara för hela de finansiella systemen fick vi den 20 maj 2013 då banker i USA var på håret att uttraderas av **derivatfordringar**. Frågan handlade om hur äldre OTC-derivat från 1991 till 2008 skulle värderas. I sista minuten avvärjdes dock en bankkris som kunde utvecklats till något långt värre än 2008-års finanskris.

Nästa steg i regelverket för konfiskation av inlånade bankmedel togs under november 2014 i samband med [G-20 mötet](#) i Brisbane, Australien. Där beslutades att bankernas inlånade kapital nu skall behandlas endast som en del i bankernas kapitalstruktur vilket betyder att de kan användas eller beslagtogs för att täcka även megabankernas derivatsatsningar när dessa gått fel.

Sverige är inte medlem i G-20 men har alltså en skyldighet att följa direktiven i och med EU-medlemskapet. Sex länder som inte följt direktiven beträffande lagstiftning hotades under hösten 2015 med rättsliga åtgärder. Ett av dessa länder var Sverige. Trycket från EU är dock så stort att man med säkerhet kommer att följa de givna direktiven.

Under sommaren 2015 tillskrev undertecknad Finansdepartementet för att få deras syn på det nu aktuella regelverket. Här följer en del av svaret:

I en bankkris har Sverige att rätta sig efter de regler som föreskrivs i det s.k. krishanteringsdirektivet (direktiv 2014/59/EU). Regeringen har tidigare aviserat att den avser att utse Riksgäldskontoret till resolutionsmyndighet.

Resolutionsmyndigheten kommer att ha de verktyg som krishanteringsdirektivet föreskriver till sitt förfogande, däribland bail-in. Bail-in och nedskrivning av kapital drabbar i första hand aktieägare och i andra hand obligationsinnehavare. Endast när det inte finns andra alternativ finns det en möjlighet att baila in även kundens insättningar. Insättningar som omfattas av insättningsgarantin är dock undantagna och får överhuvudtaget inte bailas in.

Nyligen har även reglerna för bail-outs i USA till stor del reviderats då Fed drog bort sina tidigare åtaganden att om rädda storbanker i finansiella svårigheter. Risken för bail-ins har vid en finanskris nu ökat markant även i USA.

För insättare inom EU-området finns en insättargaranti motsvarande €100 000. Liknande garantier finns i USA där summan är satt till \$250 000. Under en akut och svårbemästrad finanskris kan dock dessa regler revideras över en natt liknande det vi tidigare såg på Cypern. Inget insatt kapital är med andra ord garanterat då insatta medel nu behandlas som en del i bankernas kapitalstruktur och kan användas för att täcka förluster i bankerna.

Idag behandlas medvetet inget beträffande de nya bail-in reglerna i media då det skulle kunna skapa oro bland insättare. Samtidigt pekar många faktorer på att vi närmar oss en ny global recessionsvåg med en ökande riksfaktor.

En adekvat fråga blir då varför är de aktuella direktiven så brådskande att genomföra? Vet man något som resten av oss inte vet? Finns det någon särskild anledning till varför 1 januari är så viktig?

Förutom eventuella dolda motiv som vi inte känner till så är sannolikt en viktig bidragande orsak till brådskan, och kanske också pudelns kärna, att man vill samordna detta regelverk med *Agenda 2030* som träder i kraft 1 januari 2016.

En viktig punkt i Agenda 2030 är att det erkänns att arbete för hållbar utveckling kräver parallella framsteg på tre fronter, där ekonomiska, sociala och miljömässiga frågor åtgärdas tillsammans och integrerat.

En skrivning i *Agenda 2030* har följande formulering:

År 2030 ska alla män och kvinnor, särskilt de fattiga och svaga, ha jämlika rättigheter till ekonomiska resurser... //... och kontroll över mark och andra slags egendom.

De sägs också att:

Agendan kommer att få en kraftfull mekanism för uppföljning och granskning så att man kan kontrollera dess framsteg...

Vad dessa målinriktningar i förtäckta ordalag talar om är inget annat än ett globalt totalitärt kontrollsamhälle behärskat av några få i en kommande världsregering, en *New World Order*. En viktig byggsten i detta är det nu nya och aktuella bail-in system där den elitistiska storfinansen kommer att gynnas på bekostnad av den lilla människan.

Allt gott, Rune

